

alt det, vi gerne vil, er jo, at samfundsøkonomien kan holdes på sporet. Det har været vores ledetråd indtil nu, og det er det fortsat.

I 1998 indgik vi en aftale om pinsepakken til venstre side i salen, så gennemførte vi kommuneaftalerne, og så gennemførte vi en finanslov med partier i midten og til højre i salen. Partierne til højre i salen syntes ikke om pinsepakken – den var de jo heller ikke med i – og partierne til venstre i salen syntes ikke om finanslovaftalen, for den var de jo ikke med i. Men regeringen har ført den samme konsekvente politik hele vejen igennem – også i 1998 – nemlig at sikre velfærdssamfundet, sikre, at det er de bredeste skuldre, der bærer mest, og sikre den solidariske velfærd. Det er fundamentet.

Finanslovaftalen for 1999 har givet en klar, solidarisk linje i fortsættelse af den politik, vi har ført. Vi har fået forbedret erhvervsskolernes forhold, og vi har fået gennemført en arbejdsmarkedsreform, som ikke er et teknisk ønske i sig selv, men er bestemt af vort overordnede mål: at få mennesker i arbejde hurtigere end før for deres egen skyld og for samfundets fremtids skyld.

Vi har taget højde for fremtiden, når det gælder boligstøtten. Hvis vi ikke havde foretaget ændringer af boligstøtten, så ville en lang, lang række pensionister komme i vanskeligheder i løbet af 5 eller 10 år, og vi har gjort det på en solidarisk måde ved at tage hensyn til, at fremtidens pensionister for nogens vedkommende har lidt bedre formueforhold end tidligere.

Vi har gennemført ændringer i medicintilskuddene fra samfundet, og vi har fastholdt, at det skal være solidarisk og menneskeligt og ordentligt. Og det har vi gjort ved at lade være med at give så mange direkte tilskud til medicinen som før, men give det til menneskers forbrug. Jo større medicinforbrug man har, jo større tilskud fra samfundet; også solidarisk og ordentligt, så der tages hensyn til det enkelte menneske.

Og vi har gennemført ændringer i efterlønnen, men igen også her på en solidarisk og ordentlig måde. Hvis man har meget ved siden af og vi nu engang skal have økonomi og mennesker til at hænge sammen, så får man lidt mindre oveni fra samfundets side.

Der er blevet fremført kritik fra begge sider af salen, ikke med lige stor vægt, og der er andre, der har lagt megen vægt på at holde sagligheden og lade være at begive sig ind i drill-

leriet, ikke mindst CD, hvad jeg takker for; men når jeg ser på det andet billede, så må jeg sige, at den største kritik af regeringen i virkeligheden er, at regeringen nægter at bruge de samme penge to gange – sådan opfatter jeg det – at regeringen nægter at lukke øjnene i passivitet, hvis der er forhindringer foran os, som vi meget let kunne støde ind i som samfund, men ikke vil støde ind i gennem aktiv handling.

Politik er at ville, politik er ikke at se passivt på. Et samfund er ikke en damper på automatpilot. Et samfund skal ledes af en regering, der påtager sig et ansvar sammen med et flertal af partier, og som tør.

Vi sætter os klare mål – ja, det gør en regering, det gør et parti – mål, som vi vil nå. Vi løber ikke fra noget. Det gør en ansvarlig regering ikke. Det gør vi heller ikke. Vi kan nå de mål, vi har sat, hvis vi styrer samfundsudviklingen på en ansvarlig måde. Hvis vi fastholder den gode beskæftigelsesfremgang, hvis vi fastholder vores ansvar for, at der er balance i økonomien, så kan vi nå varige forbedringer på alle de områder, hvor vi gerne vil nå dem: sygehusene, ældreforhold, hjemmehjælpere, skoler, børnenes forhold osv.

Men vi nægter at bidrage til en overbudspolitik, der kan lune lidt til at begynde med, men hvor det hurtigt bliver meget, meget koldt også for de svageste og måske især de svageste grupper i vores land.

Hvis vi derimod ansvarligt tager højde for de forandringer, der kommer til os udefra og indefra, så kan vi trygt lede samfundet videre frem til gavn for de mange og de fleste.

Jeg har læst i avisen, at der er flere vedtagelser på vej, forslag til vedtagelser her i dag. Jeg synes ikke, at de, jeg har hørt om, signalerer andet end overbudspolitik, som der ikke er økonomisk dækning for. Den økonomiske fremgang skal bruges til at forbedre tilværelsen for de svageste i vores land, ikke til at dele ud med rund hånd til de mest velstillede.

Regeringen lægger afgørende vægt på en fortsat sund økonomisk udvikling. Vi ved jo, at når det går galt i økonomien, så rammes de svageste. Vi vedstår, at ansvarlige reformer ikke betyder, at alle hver gang får mere i lommerne. Vi har alle et fælles ansvar for netop den linje. Det, der er foreslået, synes jeg ikke hænger sammen. Den bro ville falde ned, hvis nogen forsøgte at gå på den. Pengene skal være der, før vi kan bruge dem. Befolkningen kan derimod trygt regne med, at regeringen fortsat vil